

PLOMA DE FERRO 2026

Recull d'obres guanyadores

Ho organitza



AJUNTAMENT
CAPDEPERA



Hi col·laboren



Índex

Categoria adulta

Budell buit. Sílvia Rigo Marí. PREMI ÚNIC	3
El forat del mort. Gabriel J. Torres Malpesa PREMI LOCAL	15

Categoria juvenil

Alumnes guanyadors del CEIP S'Auba

En Marc i la gran final, Iván Herrera Contreras	26
La connexió fantàstica, Karol González Fumero	29
El somni inoblidable, Cel Maria Antolín	30
La lloba maldestra i els caçadors, Inès Garau Torres	34

Alumnes guanyadors del CEIP S'Alzinar

Nosaltres i aquell vaixell, Nerea Icardo Loyola	36
Els somnis del pensament, Jeison David Oquendo Alonso	38
El secret del millor jugador, Gerard Cruz Sureda	39
L'escola cobrava vida, Emily Angels Murillo Schütt	40

Categoria adulta



S'hi varen presentar 60 narracions.

El jurat d'aquesta categoria va estar format per Lucia Pietrelli,

Pere Antoni Pons Tortella i Pau Vadell Vallbona

Budell buit

Sílvia Rigo Marí

PREMI ÚNIC

«Ell, que va portar en el seu cos els nostres pecats sobre el patíbul, per tal que, havent mort ja als pecats,

visquem com a justos; per la seva ferida heu estat guarits.» - Pere, 2:24



Déu ho era tot i tot es trobava en Déu. I Déu era el Verb; Déu era el nucli; Déu era el lexema absolut de l'existència. En la seva justícia ens aboquem a l'inici i al final de la vida —perquè a ulls divins la veritat de l'ànima és inconfusible, i a Ell tornem en morir, perquè morir només és el naixement de la puresa.

La nit abans de la cerimònia no em deixen menjar res. És una tradició. Per això, al matí em desperto afamegada, com si a la nit m'haguessin foradat el ventre i buidat els budells. El senyor Bowman diu que són àngels els que m'escuren per dins, perquè saben quin és el meu deure i volen que compleixi una voluntat superior. Potser sí que són ells els que guien els meus dits quan, de matinada, em busco la campaneta per a fer-la sonar fins que se m'omple la gola del regust amarg de la bilis. El lavabo es tenyeix d'un verd malaltís que s'escorre per la porcellana agrisada a mesura que l'aigua glaçada cau de l'aixeta, amb la bombeta de llum blanca projectant ombres observadores damunt de les rajoles de la banyera. Potser sí que són ells les figures que sotgen per sobre la meva espatlla tremolosa com les recialles a mig digerir del meu estómac es recullen a les canonades, com a una segona gola.

Però sé amb certesa que no jutgen la pèrdua, perquè sé que entenen el motiu. I el motiu és la bondat, i la promesa, i el sacrifici que li cal per a complir-se. Per això cal

garantir que tinc la panxa balmada el dia de la vetlla, verge d'apetència. Neta.

Al matí em desperten les dones. Totes vesteixen vestits de llana de colors apagats: marró, gris i beix cru. La randa cau amb filigranes de fil gruixut damunt les seves espatlles i al voltant del coll, com si fossin mordasses ajustades arran de la barbata. Les còfies blanques els cobreixen els caps amb recollits complexos de trenes fetes remolins. Amb prou feines puc destriar les faccions austeres en penombra desllustrada, els gestos frugals dels seus llavis fins i empallidits. M'aixequen del llit com si fos una febril nina de pedaç, xiuxiuant oracions llargues i esveradores. Les jaies se m'emporten fins a l'altre costat del passadís, amb els seus ossos cruixint sota els plecs de pell seca tacada de rojors. Tenen els ulls de vidre, clars i brillants, com a extasiades. Entre totes em llencen a la tina plena d'aigua freda i em renten amb sabó d'oli i esponges aspres. Asseguda damunt de la ceràmica esmaltada, amb el cap caigut i els braços estirats perquè puguin fregar-me l'esquena amb una rasqueta de pèl dur, una de les ancianes

m'enganxa un mugró i el pessiga lleument. Riu per sota el caperó, un somriure de dents corcades i d'alè envellit, com la brisa atrapada dins d'una cambra abandonada que s'obre per primer cop després de mil anys.

—Què n'ets de maca, ai! —diu, palpant-me el pit incipient—. Vejam si la pròxima vegada em tocarà a mi, eh? Quin goig, eh? —s'humiteja el llambrot amb la llengua aspre, com la d'un gat que mira un ratolí.

Li dono la raó perquè no se m'acudeix cap resposta, amb les galtes enrojolades i la pell adormida pel fred. Les dones m'aixequen de la banyera entre totes per a eixugar-me els cabells amb tovallons arrugats, prement els blens humits amb el drap fins a espremer-ne l'aigua restant. Deixes de sabó fet bombolles s'arrossequen com llimacs blancs per les parets baixes de rajola. Amb els peus jugo amb la catifa de fils verds vora l'urinari, tan gruixuts que semblen larves peludes guaitant entre els meus dits. Però el joc finalitza ràpidament, perquè aviat em tornen a conduir cap al meu dormitori, com si no conegués ca

nostra. Totes em tenen una mà a sobre, a les espatlles o a la corba nua de l'esquena, empenyent el meu cos cap endavant, a l'altre extrem del passadís. M'enganxen les ungles a la pell, però no deixen ni una marca visible; tot el que roman és una febre reservada pel passadís, una malaltia eventual que em purga els músculs fins que abandonem l'entrevall.

En arribar a la meva cambra, les esposes prenen el lloc de les jaies. Les aliances d'or s'empassen els rajos transversals que accedeixen al dormitori per les persianes tancades, brillant com estels caiguts. M'arrenquen d'una estrebada la tovallola amb què em cobria la nuesa, i aviat em trobo acorralada a banda i banda pel seguici de mans blanques. Aixeco els braços amb la barbata alta i els ulls clucs. Un instant després, els plecs de la tela suau d'una camisola em passen pel cap, besant-me les galtes i les pigues del coll, fins que tot el teixit enclou el meu cos amb coneguda flonjor. La tela dansa, envant i enrere, ampla damunt la meva cintura ossuda i les cames trempades. Els genolls, rosats i prominents com una parella de caps de nadó, baden tímidament per sota la rematada de

punts que em va arreglar la mare, escodrint-me a través del mirall tacat de negrors. Una trenca el reflex del meu front; l'altra em cobreix el cor.

Em recorre una tremolor neguitosa i, a continuació, la panxa em remuga amb pesadura.

Les esposes s'enriolen com infants encativats, agenollades en un cercle mentre em palpen el ventre i ploren d'alegria.

—El Senyor ens parla a través de tu —gemeguen en buscar el meu llombrígol per sobre la camisola, tractant d'enfonyar-hi els dits grassonets com si fos una finestra per on poguessin passar.

Quan es cansen, em pentinen els cabells amb puades de vori, com si fossin espines. La cabellera em cau arran de la cintura, feixuga com una corda d'or, neta i olorosa de rosa i lliri. La camisola és fina, transparent quan la incidència del sol retalla les línies de la meva figura sota la tela clara. Les deixes del matí reposen, lànguides, damunt del matalàs desfet. Semblen jugar entre les mantes enredades al peu

del llit, turons de llençol esculpits pels dits de llum que entren per les gelosies.

Com un ardat de colomins abandonant un pal d'electricitat, les esposes alcen el vol, una a una, per a deixar-me de cap nou sola a l'habitació. El silenci és feble, carregat d'expectació; mai m'habituaré a la cerimònia. Jugo amb els punys de fil del vestit, esperant que em vinguin a buscar. Em sento rugir, un soroll sord gratant-me la cara interna del ventre com una bestiola vigilant. A l'instant m'he posat les mans damunt la panxa, prement-la com si pogués asfixiar-ne la remor, constrènyer la fam amb la pressió d'un afany egoista. Perquè no m'agrada sentir els moviments serpentejants que fan els meus intestins, l'estómac arronsant-se sota les costelles com si fos una armadura. Em fa por ser conscient de la vida que ocupa el meu interior, el que significa quan respiro i *penso* que respiro, ahora que em batega el cor i em remoc per dintre. És tan, tan esgotador...

I de sobte em sento feixuga damunt del llit, culpable per haver pensat així. Amb els peus penjant del lateral i la mirada

fixa en la creu penjada de la paret, que és el péntol d'un roure esculpit —progènie natural tallada pel senyor Bowman. Ajunto les mans per sobre el pit, els artells blancs clavats al front, les palpebres tancades fins que atalaio un estol de pampallugues blanques flotar entre les tenebres.

I reso. Reso i demano perdó. Deixo anar reguitzells d'oracions que semblen col·lapsar als meus peus, perles d'un rosari caient imperioses com plom d'escopeta. Lluny, potser un caçador ha cosit a trets a un coirot que li espluga les gallines. El carnum plomat es desfà a terra i acabarà per nodrir els camps de blat de la veïna —la senyora Holloway. No molt lluny del molí que grinyola fora de la granja, les tomàtiques que creixen a l'hort de la mare es podreixen lentament. Els escarabats hi troben una llar i s'hi assenten, alimentant-se de la polpa llustrosa amb els peuetes i les mandíbules arquejades, diables negres terribles.

Tot el món i cada ésser és producte de l'obra divina, perquè Ell és savi i poderós i la seva volença és

inopugnable. I per això el deure humà és complir la seva voluntat. Complir el deure que ens ha tocat al pla sublim del cel i donar gràcies per no ser com els forasters: sense pastor, sense escrúpols, sense fe. Caminants desorientats de l'autèntica òrbita divina.

El senyor Bowman sempre diu que Déu ens estima a tots com a fills, fins i tot als pecadors —però a ells no els salva quan la culpa els consumeix. Per això els coiots mengen pollets, que després moren en mans d'homes, que després moren en mans de Déu. I la carn alimenta altra carn, i tots retornen al si provident de la Creació per a ser jutjats a l'últim alè, redimits per una destrucció material.

I jo, escollida pel Salvador, soc el seu present pel poble elegit. Una carta blanca tan pura com la neu del bosc de febrer, que es beu la sang de l'anyell escapçat fins a diluir-la. Hauria d'agrair el meu do. Neteja l'estigma. Llavors, què vol dir això que sento? On vaig? I qui soc?

Oh, terrible blasfèmia! No, no puc pensar així, la cerimònia depèn de mi. El poble depèn de mi. Com em va

ensenyar el senyor Bowman, em pessigo la cara interna de les cuixes fins que em ploren els ulls —perquè el dolor ens retorna al camí fixat pel Senyor; i en la misèria ens apropem una mica més a Déu. Al Verb. A la Virtut.

Quan la mare em ve a buscar, porta un vel damunt del rostre. El vestit de llana senzill li cau enorme, com un sac verd fosc on s'hi perden els seus músculs nerviüts. La tela fa bolletes, com ous d'insecte repartits entre els plecs de la falda i el pit generós. No bada boca; mai diu res abans de marxar cap a la capella. M'agafa de la mà —una mà sufocant, humida, que em provoca l'instint d'estirar el braç per rentar-me el palmell contra la camisola blanca— i em condueix cap al replà de l'escala. Allà ens reunim amb el pare. Sota les aixelles de la camisa de franel·la porta sengles taques obscures de suor pudent, impremtes ogivals que cap bugada podria eliminar del tot. També porta l'escopeta de doble canó a l'esquena, que vigila per sobre la seva espatlla, entre la barbada seuosa i la cabellera de palla seca, com la d'un grotesc espantaocells suïcida.

Com dicta l'hàbit, tots tres baixem del primer pis per a reunir-nos amb el sacerdot, marxant en ordre com una fila de soldats de camí a la batalla.

Ens espera sota la porxada de la granja. El senyor Bowman vesteix una camisa color espígol, amb el coll enllaçat amb una corbata pota de gall estil escocès. El to rogent del cel del mig matí accedeix al pòrtic per les arcades rústiques de fusta picada, i llisca per la calba gairebé erma del pastor. Entre els braços grassonets abraça un llibre negre que fa conjunt amb els mocassins de xarol que calça.

—Bon dia, família Farrow —cantusseja l'home amb la seva característica veu de perdiu. És baix, al costat del pare. Es recol·loca les ulleres metàl·liques damunt del nas aixafat, però aviat li llisquen de nou fins a la punta caiguda—. Ruth, Isaac —saluda als pares—. El Senyor sigui amb vosaltres.

Els adults parlen junts, però la conversa és insubstancial. No val la pena escoltar-los.

Al cap d'uns minuts, la mare allarga el braç: és una indicació sorda perquè m'apropi al seu cercle, i així ho faig. El senyor Bowman em somriu, mostrant unes dents llargues i fines, com de rosegador. Un rere l'altre, els pares em besen les galtes rodones, blanques, a tall de comiat; a partir d'ara estaré en mans del capellà fins al final de la cerimònia, atès que formaran part de la cua de la processó que ens estalonarà, com la resta de la vila. Aleshores és el torn del pastor, que pressiona els seus llavis secs, aspres, furiosos contra els meus. Sembla una bestiola assaborint un fruit molt dolç, molt agre. Totes les vetlles comencen així; com sempre, continc l'alè fins que ens separem.

M'agafa del canell per sortir de la granja. El camí de terra connecta el ranxo amb la via principal del poble, un únic camí asfaltat delimitat per cases baixes d'estil campestre i alguns tallers de mecànica, amb cartells en forma de clau anglesa on s'anuncia el nom dels respectius propietaris al voltant dels dibuixos primorosos de pneumàtics amb rostres il·lustrats, ulls grossos de caricatura

i fumets d'estil còmic amb versicles diversos en lletra pulcra. N'hi ha una que mostra la llengua —un rectangle rosa descarnat, consumit pel sol de juny i la pluja d'octubre— alhora que fa l'ullet amb to còmplice, com si em guardés un secret terrible.

Se'm posa la pell de gallina, que pica sota el vestit de lli. L'aire fresc se m'introdueix pel coll ample de la vellíssima camisola, eixamplat a mà, i sembla que un dit molt fred m'acaroni l'esquena de dalt a baix. De sobte recordo el corral espoliat, el lladre, el caçador; el tret com un esclat de l'aire; l'udol agut que tants cops el predador canta al crepuscle, com un amant anunciant a la lluna la seva passió. No seria el primer cop que es perd una niuada sencera d'aquesta manera i, així i tot, és el primer cop que no puc evitar preguntar-me com es deuen sentir les lloques quan han de veure l'àgape del coiot. Com mastega les closques entre cruixits d'ossos a mig formar; com engoleix amb àvides xarrupades el fruit desfigurat del seu ventre. El bec, un monyó repulsiu obert en un crit silent, perquè les cordes vocals encara no s'han format; el plomissol,

empastifat en líquid amniòtic; les cames retorçades, tan deslligades del cos que semblarien poder córrer totes soles.

La imatge d'unes urpes coixes, doblegades dins d'un bassiot de sang, em provoca una nàusea que fa que em tremolin els genolls com gelatina.

La sensació em retorna al meu cos, al present, descalça vora el senyor Bowman, transitant pel carrer medullar que configura el poble. De sobte, un llambreig allòcton se'm revela per la cua de l'ull, un fulgor suau de flama guardiana. La grava es remou sota un oceà de botes; la brisa espolsa els camps, sacsejant els alts brots de blat de moro i les seves corones ambrades. El pastor està distret. Condueix al seu fidel ramat a la vegada que recita uns versos deslligats. Faig un colp d'ull per sobre l'espatlla, argüint ja el que m'hi trobaré. Això i tot, l'espectacle mai no deixa d'astorar-me.

Desenes i desenes de cossos ens acompanyen, una desfilada de siluetes envoltades pel llum tènue de ciris encesos. La cera groga es fon entre els dits dels infants que

les porten arran del pit, deixant rere seu un rastre de gototes greixoses de camí a la capella. Les esposes, mentrestant, vigilen els infants i subjecten tantes mans grassonetes com poden. Els més grans porten calçons de pana i barrets bonics amb cintes de colors, i polaines de ganxet suau a frec de les cuixes. Els nadons s'aferren a les mares i estiren els bracets amunt, amunt, buscant un pit sota la tela amb els llavis de vellut ben oberts, com pardalets esperant que la genitora els aboqui la buidarada dins les boques desesperades: foradets tan buits que semblen plens.

Quina pena que em fan, perduts en la inconsciència de la parla, separats de Déu per la mancança del llenguatge. Encara són éssers ofuscats en un abisme de desconeixement —sense lexema, sense Verb i sense esperança—, atrapats en una inòpia capriciosa, l'eix de la balança entre la salvació i l'avèrn. Per a alguns serà la primera cerimònia. Per a mi, una més en una profusió d'honres perpètues.

Quan vull adonar-me'n, ja hem passat el senyal que marca els límits de la localitat.

«Esteu sortint de Needleville. Bon viatge!», anuncien les lletres taronges amb filigranes als extrems, enllaçant-se entre si en un contorn doble que subratlla l'acomiadament.

Tant de bo pogués ser-ho, però el recorregut fins a la capella és massa breu. És un edifici vell, amb un torrelló que culmina amb un pinacle de fusta de noguer blanc. Des del seu interior reverbera el so de la campana que corona el cloquer. El pòrtic senzill està decorat amb finestres altes de cristall obscur i vidrieres de colors que representen sants amb rostres flegmàtics guardant la doble porta del creuer. Taques d'un verd fosforescent pinten els cantons alts de la cambra, restes d'humitat tardoral sota les sutures en fil de plata de les teranyines emperxades de les jàsseres rudimentàries. Una cúpula ocupa, com una bombolla a punt de rebentar, la regió principal del presbiteri, i a través de les seves llucanes entren restes de llum diürna, tenyint de granat l'ambient enrarit. Un bosc de roures i servers envolta, defenedor, l'edificació, amb un únic camí de malesa imprès pel pas del temps i els

recurrents tragins des del poble, anant i venint cada pic que s'ha de celebrar la litúrgia. El perfum de la vegetació, dels coàguls de fang i del sotabosc pútrid em remouen les vísceres, un crit d'admonició de la vida.

La mà del pastor no abandona la meva esquena, reposada en la corba del corró mentre guixa cercles concèntrics damunt la meva columna vertebral. És una circumferència infinita, un traç damunt de la marca que m'ha portat aquí. Quan entrem dins l'església al cim del turó; quan la gent es deixa caure damunt de la legió de bancs durs al llarg de la nau central; quan ens colloquem davant l'ara pujada, esperant que els homes portin l'homenatjada. En cap moment em deixa anar, com si temés que em pogués esvanir de sobte.

Potser podria; no ho he intentat mai.

La porten entre dos. Accedeixen al temple per una segona porta entre columnates des d'un cantó del transsepte. Els nois —uns bessons rossos amb la pell encunyada per antigues cicatrius de verola— es mouen sense gràcia, com un parell de titelles d'arròs estirades per fils invisibles penjats del

sostre. I, al primitiu tàlem que transporten, el cos menut de l'anciana senyora Marsh, que se sacseja amb cada sotrac de la llitera de pell curada mentre pugen els esglaons de la palestra ensellada. Mancats d'elegància, la deixen a sobre de la taula de l'ofici amb un esclafit de carn marcida contra la pedra. No es queixa; com podria? És estrany, veure-la així. Els bucles blancs romanen intactes a pesar de tot, i les xinelles de pelfa rosa continuen ancorades als seus peus petits. La miro de gairó, un cop i un altre, tant com m'atreveixo sense moure un sol múscul. Inexplicablement, tracto de notar algun indicatiu de canvi; un espasme del dit o un rictus dels llavis empallidits.

Res. És morta des d'ahir nit. Ja ho sabia, però la decepció no s'apaivaga.

—Germans. Germanes —el senyor Bowman eleva els braços per damunt del seu cap—. Alceu-vos i mireu-la: l'estigma de l'elegida! —exclama. Tothom conté l'alè, recolzats a la barana de davant dels seus respectius seients,

clavant els dits als respallers anteriors amb afectada impressió.

Moguda per l'automatisme que procura la rutina, giro sobre els meus talons per mostrar l'esquena al públic. Amb una estirada del llaç nugat al meu clatell, el revers de la camisola s'obre i deixa descoberta la taca blava irregular gravada al costat de les natges. La sala sencera esclata en clamors, un aldarull d'espinguets excitats i pregàries proclamades.

—Déu vos salve, Reina i Mare de misericòrdia...!—. Entonen amb furor, una follia entusiasta que fa estremir l'aire viciat, contaminat per ratlles de pols irisada.

—No us he mentit mai. Us estimo perquè sou els meus germans i germanes. I vosaltres creieu en mi perquè creieu en Déu i Déu creu en mi. En la meua paraula. La Veritat!

—Veritat! —xiscla el públic, embogit per l'efusió. Els aplaudiments sacsegen l'atmosfera polsinosa, els traços de llum entrant per les finestres acolorides, els ecos que provoca la pedra ovada del sostre. La cacofonia ressona amb tanta intensitat que la percep físicament, estrebades sota la camisola.

—I la Veritat és la següent: la major certesa és la *mort* que segueix a la *vida*. La inevitable passa que a tots ens espera rere el cantó. I a la dolça senyora Marsh li ha tocat girar el seu cantó i topar-se amb una travessera nova. Resarem per ella però oh, l'enveja! Quina enveja que ens hauria de fer! Perquè ja es troba una passa més a prop del reialme del nostre rei.

—Amén! —bramula la gent en una única veu poderosa, profunda i mòbil com aigua remoguda.

—Ens reunim —proclama el pastor per sobre el caos, les ovelles que ganyolen esbojarrades en una voràgine d'oracions sinistres— avui per orar per la nostra benvolguda germana, Abigail Marsh, que aquesta matinada ha abandonat el seu cos mortal per a recórrer els camins insondables del més enllà amb el Senyor. Però el seu llaç amb la vida terrenal encara no s'ha consumit del tot: en ella queda el vestigi de la seva existència mundana, la prova de la seva humanitat —hi ha una exclamació

general de rebuig, un lladruc de moltes veus alhora—. Dels seus errors. Dels seus *pecats*.

L'església sencera es persigna mentre Bowman fa girar el llibre per sobre el seu cap, pronunciant-se amb solemnitat. Les venes del coll s'inflen com hirudinis ansiosos, omplint-se d'afectació amb cada addició al sermó obituari:

—Però encara hi som a temps. Encara pot ser salvada. Redemptora —cada un dels ulls de la capella es posa en mi, vigilants i impacients—, divina Providència, enviada de Déu. Allibera la carn impura abans que l'ànima d'Abigail Marsh sigui jutjada, perquè la deshonra profana resti a terra mentre ella regressa a la llar vertadera: al costat de l'Ésser Suprem!

—Amén! —incita el poble—. Amén! Amén! Amén!

De l'interior de la llibreta extreu una falç, un satèl·lit de mercuri que pareix una riallada ominosa en elevar-se per damunt dels caps dels espectadors. Del pastor. És un somriure grotesc, un gest mut del metall en mirar-te, jactant-se, per sobre l'espatlla. El coll. El front. S'hissa amb un arc ascendent

del braç acèrrim del sacerdot i, abans d'exhalar l'alè retingut als pulmons, es precipita amb una caiguda que mutila l'aire i separa el dit petit d'Abigail Marsh de la seva mà esquerra.

L'amputació cau a terra amb un colp sord que silencia la nau, però l'aire sembla bronzir tot sol, com un eixam d'abelles bugonant des de dintre dels murs gruixuts. El senyor Bowman s'agenolla i recull el dit amb les dues mans. Me l'ofereix amb reverència i jo l'agafo, tremolant. El sospeso un instant i canvio el pes del cos d'una cama a l'altra, esperant. Un mot. Una síl·laba. Un *canvi*.

—No ploris —xiuxiueja Bowman quan s'incorpora, col·locant les mans damunt les meves espatlles per a conduir els meus moviments, abaltits. Em fa girar de cara al públic frisós, com si em presentés per primer cop al ramat. M'enganxa el colze amb força per a guiar el meu braç, apropant el puny als llavis entreoberts. M'està fent mal, però no dic res perquè sé que s'enrabiàrà. I després em pessigarà les cuixes i dirà que es culpa meva, i no vull que em pessigui les cuixes mai més.

—No tens cap motiu per plorar. Déu t'estima. I tu l'estimes, no?

Lentament, assento amb el cap sense proferir un sol soroll.

—Aleshores, menja.

Així ho faig.

El forat del mort

Gabriel J. Torres Malpesa

PREMI LOCAL



Advertiment: Aquest relat és una crítica a l'excés de poder, el consum del plaer, la cosificació de la dona i la banalització de la violència. Inspirat, presumptament, en fets reals...

—Bona tarda! Soc l'usuari 300XTZ-Diamond. Clau: Vittorio. Vull fer una reserva.

—Un moment... Ho comprovo. L'afiliació és correcta. Per a quines dates?

—L'últim cap de setmana de març...

—Impossible. Complets fins a finals d'agost.

—El primer cap de setmana d'octubre? Així, que ja faci un poc de fred.

—Ara sí. Queda registrat. Rebrà els bitllets, l'aeroport i les clàusules pel canal habitual. Quin servei vol contractar?

—L'*Unlimited Gold*. Amb vistes a tres carrers i acompanyant inclòs.

—La tarifa del milió d'euros, taxes i propines incloses?

—Exacte.

—Acompanyant, masculí o femení?

—Femení.

—Molt bé. Aviat rebrà el catàleg d'hostesses. Triï el perfil que desitja i comuniqui-ho.

—Perfecte.

Primer divendres d'octubre de 1995 – Sala VIP de l'aeroport d'Istanbul.

—Passatgers amb destinació a Sarajevo. Agafin l'equipatge de mà i segueixin-me.

Dotze persones anònimes s'alcen del seient. Mecànics, caminen rere l'home del paraigua negre. Evitant controls, escorcolls i càmeres de vigilància són acomodats per hostesses militars dins l'avió. Són dos quarts de vuit.

Dues hores i vint minuts després aterren. Cap control de duana, cap pregunta, cap document. Tot està dissenyat perquè els clients entrin al país sense friccions diplomàtiques.

A peu de pista, dotze limusines negres, lluents i alineades com soldats, esperen amb el motor engegat. Els xofers, homes de pell molt fosca, uniforme impecable i ulleres negres. No miren, no senten, no parlen. Sols obren les portes

amb precisió. El clic suau en tancar-les ressona com un ritual.

Dins el vehicle, l'aire fa olor d'encens i xiprer. Lyciska, l'exuberant hostessa de catàleg, porta un vestit d'una sola peça de làtex vermell, cenyit i fi fins a la indecència. Estudiadament insubmisa ofereix a Vittorio un whisky caríssim. El silenci de l'habitacle només es trenca pel dringar del gel contra el vidre del got.

—Benvingut, Vittorio. Aquí tot és possible... però, tot té un preu —diu amb to greu, gairebé llegint un guió—. Abans de qualsevol activitat, ha de recordar una norma essencial de l'empresa: a aquesta ciutat no es perdona cap error.

Vittorio arqueja una cella.

—Ja ho sé. No és la primera vegada que...

—Aquí tot està pensat per al plaer, sí... però els riscos són reals. Els que sobrepassen els límits desapareixen. I

ningú, mai més, no els torna a veure. Si succeeix algun imprevist cap empleat de la companyia respondrà per vostè.

Vittorio somriu, insolent.

—L'adrenalina i el luxe és exactament el que busco. I què és, per a vostè, «sobrepasar els límits»?

Lyciska l'observa provocadorament. Els ulls li birbillegen...

—Això ho descobrirà en el moment just. Per ara, limitis a gaudir del viatge.

La limusina avança entre arbres nus. Els fanals no il·luminen: indiquen. Marquen el camí d'un lloc que només existeix dins murmuris. No hi ha cobertura i ningú la troba a faltar. Cada revolt recorda que ja han sortit del món civilitzat.

L'edifici on arriben és un bloc d'apartaments de luxe. Murs metàl·lics i escultures abstractes que semblen vigilar. Portes automàtiques que s'obren i tanquen en silenci. Cap rètol, l'exclusivitat no necessita anuncis. Tot, garanteix discreció...

Vittorio sap que entra en un lloc on la realitat està mancada de regles.

—Aquí comença la seva experiència *Unlimited Gold* —diu ella, apuntant a una porta de vidre.

La suite és un deliri tecnològic. Sostre translúcid amb cel artificial, mobles de disseny i un balcó que dona a tres carrers. Una taula elegant amb drogues de tota mena. A un costat del moble bar, l'armer. Rifles amb mira telescòpica capaços de col·locar una bala entre l'ullal i ullal d'un elefant a més de tres-cents metres. A l'altre, un aparador amb estris per a l'execució del sadomasoquisme.

Lyciska tanca la porta amb un somriure més perillós que sensual.

—Ara vostè decideix, Vittorio. Vol provar primer el plaer... o provar la mort?

—Primer el plaer. La mort, de moment, pot esperar.

El sopar és una desfilada silenciosa de plata i aromes. Plats impossibles, vins que reaccionen a la llum i perfums barrejats amb textures surrealistes.

—A Sarajevo els sentits són portes —xiuxiueja felinament, Lyciska—. Només cal obrir-les.

La suite baixa la llum. El sostre es torna carmesí. Música. Ombres que dansen. Tot conspira... Vittorio, amb un rullo d'or i floritures de diamants, esnifa la pols i amb una empapussada de whisky s'endrapa les càpsules per trempar.

El món s'enfosqueix dins un ritme ferotge i subjugador. El que segueix és una tempesta muda. Cossos que xoquen, respiracions desiguals, un joc salvatge d'estretes, lligadures, cinglades, grillons i consoladors sodomites on Vittorio no domina res. És desfet, doblegat, humiliat... i ho desitja.

Quan tot acaba, jeu exhaust, gairebé convuls. Lyciska, esbufegada i tota suada, el mira amb un menyspreu dolç.

—T'agrada que et trenquin, oi?

Ell, completament buit i adorador del seu propi infern, només somriu.

—Aquí només sobreviu el qui sap fins on pot ser doblegat. I tu... tu n'ets un addicte.

Són les sis del matí. El cronòmetre irromp com un crit. Sobresaltat, Vittorio s'alça. Lyciska li agafa fort la mandíbula i l'obliga a mirar-la als ulls.

—És l'hora de començar.

Li allarga un xut a betzef de cocaïna i un puny de metamfetamines.

—La cacera està servida. Avui, si ho fas malament, el que caurà seràs tu. Vittorio tremola d'excitació. I somriu!

Bòsnia està immersa dins un cruel conflicte armat. La població civil agonitza. Ploren gotes de sang per aconseguir menjar, escalfar-se, subsistir...

Alguns fan de la guerra un negoci convertint el patiment real en una experiència de luxe, regulada i venuda a privilegiats. La violència deixa de ser una tragèdia i esdevé un "producte" amb clàusules, tarifes i protocols.

Caminar pels carrers de Sarajevo és un suïcidi. No sortir de casa és, talment, l'eutanàsia. Els franc tiradors invisibles disparen al primer cos que es belluga. La gent s'alça molt matí per evitar un preciós forat al cap. El perill és palès, però han d'aconseguir, sigui com sigui, aprovisionar-se.

—Recordi, Vittorio —diu Lyciska darrere seu, amb un to que oscil·la entre instructiu i maliciosament divertit—: en aquest país, el que surt al carrer... sempre té una bona raó per morir.

—Quina filosofia més pràctica —murmura ell, sense apartar l'ull de la mira.

—És que aquí no tenim temps per a la metafísica.

Aleshores, una figura tremolosa apareix. Una àvia desnerida amb un caminador rovellat s'atura al mig del carrer.

Porta el cor ple de por, però també de necessitat. Dubta, mira a dreta i esquerra, vol travessar.

—Oh, mira! —diu Lyciska amb un somriure farcit de sadisme—. Deu voler anar a comprar el pa. Quina mala hora ha triat, no troba, Vittorio?

—Això sí que és buscar la mort —respon ell.

—No siguis cruel. Potser només vol veure els nets. O potser és la típica velleta dolça que es pensa que les bales respecten els cabells blancs.

Vittorio ajusta la mira subtilment.

—Doncs avui no l'afavoriran gaire.

L'àvia fa un pas endavant, lent, com si cada centímetre fos una negociació contra la mort. Vittorio dispara; l'àvia trontolla. El tret li arrabassa mitja cama. La dona cau enrere rebotant-se de dolor; el doll de sang s'estén. Emet un bram, un so gruixut que ni el vent pot esborrar. Vittorio manté l'arma immòbil, observant-la mentre s'arrossega per l'asfalt.

—Vaja —diu ell—. Crec que ja no arribarà a la botiga.

—Eh, mira, almenys li estalvies el pes del taca-taca —riu Lyciska—. I segur que no s'ha de preocupar de fer cua al forn.

Vittorio dispara el segon tret. El cap de la dona s'esbotifarra com una síndria massa madura que cau a terra. Restes de cervell s'escampen per tot arreu. Els còrvids, clacant de goig i famolencs de carn humana, s'hi afuen immediatament.

Mentre Vittorio somriu, Lyciska fa un breu aplaudiment lent i irònic.

—Ben jugat, Vittorio! Molt clínic. Diria que tens talent natural per a això. Si no fos perquè no té cap mèrit matar a una vella, seria gairebé admirable.

Vittorio no respon. Però somriu. Un somriure que no té res d'humà.

El fum fred del matí s'enfila pels carrers de la capital com un animal escanyolit. Vittorio, encara amb els batecs accelerats per la coca i l'excitació, juga amb la mira telescòpica de l'arma.

Un home jove, de cabells foscos i ulleres trencades, surt d'un portal mig esfondrat. Porta una bossa plena de llaunes i pa. Es veu que ha passat hores fent cues o negociant al mercat negre. Mira als dos costats, nerviós. Sap que aquell carrer és un parany mortal.

—Aquest és ràpid —murmura Lyciska—. Apostes res que arribarà viu fins al tercer fanal?

Vittorio no contesta. Ja té el dit sobre el gallet.

Quan l'home arriba al segon fanal, una llauna cau de la bossa. Es gira, la recull... i en aquell instant Vittorio dispara.

El tret li travessa l'espatlla; l'home cau. S'arrossega cap a un portal deixant un rastre vermell que es revolta com una serp ferida.

—Interessant —diu Lyciska, amb mig somriure—. Però si fugís seria un problema de seguretat. Aquí mai s'han de deixar testimonis ni fer presoners.

Vittorio corregeix la punteria, fa un segon tret. El cos fa una revinclada; el carrer emmudeix. Lyciska, com si fos un col·legial, li fa un copet suau a l'espatlla.

Del carrer adjacent apareix un grup de dos homes i una dona. Tots tres amb motxilles penjant de les espatlles.

—Són combatents no uniformats i van armats. Aquests han de morir! —diu ella, amb revengisme i ferotgia— Vittorio apunta al que va davant.

—Ves amb compte, aquests no caminen com civils. Saben esquivar línies de visió i controlen els passos. No et serà tan fàcil.

Un dels homes, potser intuïnt un reflex, aixeca el cap. Vittorio dispara abans que l'altre pugui reaccionar. El primer cau. És mort!

El segon corre cap a un vehicle cremat per parapetar-se. Vittorio calcula el moviment, dispara, falla el primer tret. El segon impacta al clatell. L'ha pelat.

La dona, sense saber on és exactament el franc tirador, treu una pistola i comença a disparar cap a la façana del complex.

—Ràpid. Abans que alertin els altres grups —ordena Lyciska.

Vittorio dispara de nou... El vent bufa, arrossega pols i brossa. Els còrvids, barrim-barram, claven el bec. L'hostessa de catàleg somriu satisfeta com si acabés de fer un gran servei al seu país. S'acosta a ell, tan prop que li nota l'alè.

—Tres encerts sobre quatre intents. Ets eficient quan tens un objectiu clar. Però encara dubtes quan el món es torna...

Vittorio no sap si té gana, tremolors, excitació o por. Tot li ve barrejat. Lyciska li ofereix més coca... més incitació, més accelerant, més instint assassí. El carrer ha tornat a quedar buit. Desert, però mai segur.

Hi ha uns moments fora tragí. Vittorio s'inquieta. La necessitat d'un altre tret és gairebé una coïssor rabiosa, una síndrome d'abstinència, un orgasme avortat.

Aleshores, una bicicleta.

Una nena d'uns deu anys apareix pedalant. Força prima, massa valenta o, en excés, desesperada. Porta una bufanda molt llarga i una capsa lligada al portaequipatge. Tal volta medicines o potser menjar pels pares, germans i avis.

Lyciska inspira lentament.

—Els menors estan prohibits, tret que sigui per autodefensa —diu amb un to fred—. I la nena, per ara, no és cap amenaça.

A Vittorio li tremolen els dits. La cella li glateix descontrolada. Sota l'ordre abaixa el fusell, però la coca, l'excitació, el ressò de la nit anterior i, sobretot, l'instint assassí fan que tot seguit se'l torni a encarar.

—Vittorio! —adverteix Lyciska, militarment.

Ell clava la mirada a l'objectiu. El punt vermell es mou sobre el cos petit.

—No ho facis! —crida imperativa. Per primera vegada no és una ordre de dominació, sinó una advertència real.

Vittorio respira profundament, però... el tret arriba. La nena desapareix fulminada. La bicicleta continua rodant mancada de conductora uns quants metres més fent tombs erràtics.

Lyciska, horroritzada, no s'ho pot creure.

—No has respectat els límits! Tots ho fan, però tu... Estàs totalment perdut!

Davant la incomoditat, Vittorio no sap si sentir-se orgullós o frustrat. Lyciska no crida, no l'insulta, no el toca. Això és el que li fa por.

—Has trencat una clàusula essencial del contracte —diu Lyciska, ara amb veu administrativa—. Els menors són una línia vermella innegociable.

Vittorio encara té el fusell a les mans. El somriure se li ha quedat enganxat a la cara, però ja no li obeeix.

—Ha sigut... un error. Un... accident —diu quequejant.

—No —respon ella—. Ha estat una decisió teva. I aquí les decisions tenen conseqüències.

Fa un gest amb el dit índex. No toca cap botó; no cal. Les parets de la suite es desplacen amb un moviment suau, com plaques tectòniques obedients. El balcó desapareix. El món exterior queda clausurat.

—Què passa? —pregunta Vittorio, per primer cop amb un fil d'angoixa.

—S'ha activat el Protocol de Reversió —contesta Lyciska—. *L'Unlimited Gold* queda suspesa. A partir d'ara, ets un actiu defectuós.

El fusell es bloqueja amb un clic sec. Dos homes amb uniformes grisos entren sense fer soroll.

—Això no estava al tracte —protesta Vittorio, alçant la veu—. He pagat...

Lyciska s'hi acostava, finalment. Molt a prop. El mira amb fàstic, com si fos un monstre abominable.

—Has pagat per sentir-te intocable —diu—. No per ser-ho. Un dels homes li posa unes manilles als canells.

—On em porteu? —exigeix saber.

Lyciska somriu, però ja no hi ha banalització del sadisme. Només veritat.

—Al mateix lloc on van els que confonen el privilegi amb la impunitat.

El passadís no és el mateix pel qual va entrar. Aquí no hi ha art, ni luxe, ni formes abstractes. Només parets llises, fosques, humides i l'aire és fred.

—Sarajevo necessita víctimes —continua ella mentre caminen—. Però també necessita exemples.

Arriben davant d'una porta metàl·lica, massissa, amb una única paraula gravada a foc: EL FORAT.

Vittorio s'empassa la saliva.

—Què és això...?

—El final de l'experiència —respon Lyciska—. La part que no surt al catàleg ni al contracte.

La porta s'obre. El mateix carrer que ell observava des de dalt ara és davant seu, a peu pla. Un dels homes li treu els grillons.

—Regla única —diu Lyciska abans que l'empenyin endins—: aquí ningú et coneix ni sap qui ets. Ningú et deu res...

La porta es tanca darrere seu amb un cop sec. Silenci.

Després, un tret llunyà.

Els còrvids grallen de patxoca menjant-se els ulls de Vittorio. Lyciska es queda uns segons immòbil, recolzada i pensativa, d'espatlles a la porta. Engega el comunicador.

—Actiu defectuós esvaït. Podeu donar pas al següent client.

I se'n va lentament, ajustant-se l'obsccè vestit de làtex. Mentre, Sarajevo continua respirant mort.



En Marc i la gran final

Categoria juvenil

Ivan Herrera Contreras

6èB CEIP s'Auba

Hi havia una vegada un nen que es deia Marc. Tenia 12 anys i era el més baix de la classe. Vivia en una finca als afores del poble més proper, a la gran ciutat de Los Ángeles. Li agradava molt el bàsquet i el seu equip favorit eren els Boston Celtics. Com que al seu poble no hi havia cap equip, només un camp al costat de l'institut, cada capvespre, cap a les 16:00, hi anava a jugar.

Un dia, quan va arribar, hi havia tres nens de l'institut, més grans que ell, jugant. En Marc els va demanar si podia jugar



amb ells i li varen dir que un nen tan baix no podia jugar a bàsquet. Ell es va posar una mica trist i se'n va anar a una botiga propera al camp per comprar un entrepà de pernil salat amb formatge i després va tornar cap a casa seva.

En arribar a casa, va encendre la televisió i va veure una notícia: Que els Lakers (l'equip que juga a la ciutat de Los Angeles) volien fer un torneig i el premi serien dues entrades per a cada nen de l'equip guanyador per veure la final de la NBA: Lakers vs Boston Celtics. El torneig seria l'endemà a les 17:00 h, amb partits de 3 vs 3 de 10 minuts cada un, amb equips aleatoris. Per això, els participants s'havien d'apuntar aquell mateix dia, de 15:30 a 17:30, a la plaça del poble.

Quan en Marc ho va veure, no s'ho va pensar dues vegades: va agafar la bicicleta i va sortir disparat cap a la plaça. Quan va arribar es va posar a la cua i va esperar el seu torn. Quan li va tocar es va apuntar i va esperar que diguessin els equips.

En acabar les inscripcions, es varen formar els equips aleatòriament. En Marc estava molt nerviós per veure amb

qui li tocava jugar.. i el seu equip era: el seu amic Jaume i el seu veí Dani!

En el primer partit els tocà contra nens de la mateixa edat i el partit va acabar 83-54 per al seu equip. Va ser renyit, però els darrers quatre minuts van ser molt superiors.

En el segon partit jugaren contra nens de 2n d'ESO; el final va ser espectacular: a només dos minuts del final anaven molt igualats en el marcador, 71-67 pels rivals. En l'últim minut, l'equip d'en Marc va començar a marcar punts i va remuntar el partit 76-81, cada vegada més a prop de guanyar les entrades per anar a veure la gran final de la NBA.

En el darrer partit abans de la final del torneig els tocà contra tres nens de 15 anys. Aquest partit seria difícil, però havien de guanyar per poder tenir l'opció de guanyar el torneig i veure la final. Quan va començar el partit l'altre equip era superior, però ells no es van donar per vençuts i van continuar lluitant. Quan faltaven tres minuts, el seu equip només estava a 14 punts dels rivals. Van començar a ficar cistelles i van remuntar, guanyant finalment 84-79. Ara sí que eren a la gran

final i seria contra els nens que no li havien deixat jugar al camp. Era el moment de demostrar-los que l'altura o el físic no importa per aconseguir alguna cosa.

Finalment arribà el gran moment que tothom esperava: la gran final del torneig! Començà la final amb possessió per al seu equip, que va començar superior, ficant entrades, tirs de mitja distància i triples impressionants. A meitat de partit, els contrincants anaven guanyant de 30 punts: 89-59. L'equip d'en Marc es va posar les piles i va començar a atracar-se en el marcador. A falta de 30 segons, el marcador estava 99-99. En Marc va agafar la pilota al seu camp i li va passar a en Dani, i ell, a en Jaume. Faltaven 10 segons. En Jaume li va passar a en Marc, que estava tot sol. A falta de 6 segons, en Marc rep el *passe* i es va preparar per tirar un triple, probablement l'últim tir del partit. Faltaven 3 segons. En Marc va tirar i...triple!!! Final del partit 102-99. El seu equip, campió del torneig i, per sorpresa, li diuen a en Marc que, per ser el millor jugador de la final, guanya un *passe* per veure els jugadors dels dos equips després del

partit. Quina alegria per a tots, però sobretot per a en Marc, que podria veure el seu equip preferit jugar la final de la NBA en una setmana a Los Angeles.

Quan va arribar el dia de la gran final, en Marc estava de camí cap a l'estadi dels Lakers, amb el seu pare.

Quan van arribar, passaren les entrades i els donaren uns *passe*s per poder veure els jugadors després del partit.

En Marc volia entrar ja a cercar el seu seient, ja que ja havia començat el partit i estava molt igualat. En Marc estava molt nerviós: no s'ho podia creure que estigués veient una final de la NBA, el seu equip favorit i el seu jugador preferit, en Jayson Tatum.

Ja era gairebé el final del partit i els Lakers anaven guanyant 85-78, gairebé 10 punts de diferència. En Marc estava nerviós perquè volia que els Boston Celtics guanyassin la final. De sobte, començaren a ficar punts i remuntaren, acabant el partit 89-114.

En Marc estava molt emocionat perquè els Boston Celtics havien guanyat la final de la NBA i el millor era que podria conèixer els jugadors, sobretot en Jayson Tatum.

Quan varen haver celebrat la victòria, baixà a la sala on estaven els jugadors i es va fer una foto amb tots. A la sortida de l'estadi, en Marc es trobà amb els seus companys d'equip i es van fer una foto per al record. Així, en Marc va complir el seu somni i aquest dia no l'oblidaria mai.

No has de jutjar ningú pel físic o l'altura, perquè això no importa per ser un campió.



La connexió fantàstica

Karol González Fumero

6è B CEIP s'Auba

Hi havia una vegada una nina que nomia Clara. Va néixer amb una trompa i unes ales a Itàlia. A 93 km vivia un elefant que nomia Kiko, que també tenia ales. En Kiko vivia en un zoològic, mentre que na Clara vivia en un apartament amb els seus padrins, que tenien 90 anys cadascun. Na Clara tenia 13 anys i en Kiko també en tenia 13.

Un dia els seus padrins li varen donar una sorpresa: anirien al zoològic on hi havia l'elefant. L'endemà hi van anar i hi havia ocells, tortugues, coales i fins i tot un lleó, però na Clara es va *encarinyar* amb en Kiko.

Després d'això, cada dia na Clara hi anava i li donava menjar. Sempre hi anava amb una mascareta i una jaqueta perquè ningú veiés les seves ales i la seva trompa.

Quan na Clara va tenir 15 anys els seus padrins van morir. Aleshores na Clara es va quedar a viure al zoològic amb en Kiko, en secret. Així, quan venien els guàrdies, na Clara s'amagava en un racó de la gàbia perquè no la veiessin.

Cada dia na Clara demanava a en Kiko si amb les seves ales podien anar al cel i l'elefant li deia que no, però quan na Clara va haver complert 17 anys, en Kiko li va dir que sí que podien i varen partir immediatament. Així, mentre volaven, van passar per damunt tanques elèctriques, obstacles i moltes cases.

Finalment van arribar a una casa molt bonica. Van tocar a la porta i els van obrir els seus padrins. Tothom va començar a plorar, fins i tot en Kiko. Davant allò Déu va veure aquella acció tan bonica que va fer tornar tothom a la vida.

Després na Clara i els seus padrins van comprar en Kiko i van viure molt feliços per sempre.

El somni inoblidable

Cel Maria Antolín

CEIP S'AUBA 6e A

Vet aquí un poblàs on tothom tenia nas, on fa uns 30 anys vivien dos germans aventurers, na Clàudia i en Gerard. Na Clàudia tenia 16 anys i en Gerard, 12. Lluitaven molt per la diferència d'edat, encara que s'estimaven molt.

Un dia na Clàudia va dir a en Gerard si la volia acompanyar a la biblioteca, ja que ella havia d'estudiar. A en Gerard no li feia molta il·lusió, però després va pensar que si anava a la biblioteca podria llegir còmics de superherois. Així que li va dir a la seva germana que hi aniria.

De camí a la biblioteca en Gerard va fer una broma de mal gust a na Clàudia i ella es va enfadar. Tot el camí es feien carusses perquè estaven enfadats per la broma.

Quan van arribar a la biblioteca cadascú se'n va anar pel seu camí: na Clàudia a estudiar per al seu examen de matemàtiques i en Gerard, als còmics.

Ell recorria la biblioteca estanteria per estanteria, cercant els còmics, però no els trobava. A una de les estanteries va veure un llibre curiós, un que no semblava un llibre normal. Amb curiositat el va agafar i l'anava a obrir quan una doneta major, d'uns 70 anys, l'encarregada de la biblioteca, va dir a en Gerard que deixés aquell llibre, que no li interessaria perquè era molt vell. Però ell li va dir que el volia llegir perquè creia que li agradaria. A la dona li va canviar la cara i el va cridar, desesperada, preguntant-li que deixés aquell llibre immediatament. Així, ell va deixar el llibre, i va fer com si se n'anés a una altra estanteria. Només ho va fer perquè la dona pensés que se n'anava, però quan la dona se'n va haver anat ell va tornar a agafar aquell llibre i va veure que una pàgina tenia la punta doblegada. Va obrir

el llibre per aquella pàgina i va llegir les dues primeres línies, però no s'entenia el que posava; pareixia que estava en egipci.

Quan va anar a tancar el llibre, de reüll, va veure una ombra negra. Es va girar, *assustat*, però pareixia que no hi havia res. Però quan es va tornar a girar *algo* darrere ell li va tocar l'espatlla.

Quan es va girar va veure un forat negre levitant. Aleshores va tirar el llibre, pensant que el forat desapareixeria, però no, tot el contrari. Del forat en va sortir un aire que impulsava en Gerard cap al forat.

Per impedir que la força l'arrossegés cap al forat, ell es va agafar a una estanteria, però l'estanteria va tombar, fent que en Gerard es desenganxés i caigués al forat, perdent el coneixement. A tota la biblioteca es va sentir un renou fort, l'estanteria que havia caigut.

Na Clàudia es va aixecar, enfadada, perquè pensava que havia estat el seu germà qui havia provocat aquell enrenou, però quan va arribar només va veure el forat negre.

Com que havia vist moltes pel·lícules amb forats negres ja sabia de què es tractava i va decidir començar a córrer, però

el vent que sortia del forat feia que na Clàudia no pogués córrer. És més, feia que na Clàudia estigués a la vora del forat i hi caigués dedins, perdent el coneixement.

Quan es va despertar ja no era a la biblioteca. Eren a un bosc ple d'arbres grandíssims, amb unes fulles increïblement grans i de color marró. Era de nit, amb la lluna minvant. Al seu costat hi havia en Gerard, tremolant de fred, i encara sense consciència. Na Clàudia el va començar a moure, perquè es despertés, però no es despertava. I na Clàudia es va començar a desesperar, ja que en Gerard no es despertava i feia molt de fred.

Finalment, després d'una estona, en Gerard va començar a obrir els ulls. Na Clàudia el va començar a moure perquè despertés del tot, i ho va aconseguir.

Ja despert es varen donar una abraçada i es varen demanar disculpes. Després varen anar recordant coses que havien passat a la biblioteca. Tots dos coincidien que el forat feia mala olor i que feia un aire molt fred. Després varen

començar a recordar-ho tot i varen anar contant-se com havien acabat al bosc.

Quan varen acabar eren devers les deu i mitja del vespre i varen decidir anar a dormir i el dia següent començar a investigar.

Dormien junts, perquè feia molt de fred. Devers les tres de la matinada na Clàudia es va despertar, perquè sentia que algú la mirava. Era en Gerard, que s'havia aixecat, perquè també sentia que el miraven, però com que no veien res varen tornar a adormir-se.

Al matí següent es varen despertar i el primer que van fer va ser anar a cercar *algo* per berenar i també, per si de cas veien alguna pista o *algo* que els ajudés a recordar més del que havia passat el dia anterior.

Varen caminar hores, hores i hores...

Quan pensaven que no trobarien res, al fons del bosc varen veure un llibre levitant. Varen anar cap allà corrent pensant que seria una pista. A dos metres del llibre el llibre va

desaparèixer i va a tornar aparèixer més enfora, quasi al final del bosc. Varen anar cap allà el més ràpid possible. Quan hi arribaren varen veure que el llibre era el mateix que el de la biblioteca, el mateix llibre del qual havia sortit el forat negre que feia mala olor.

El que varen pensar va ser llegir el llibre, però després en Gerard va dir que no, perquè el llibre estava en egipci. Així que varen agafar el llibre i varen anar a cercar més pistes.

Varen caminar durant unes hores més, i varen decidir que aquell dia no dormirien, per poder cercar pistes.

Després d'unies hores a les fosques varen trobar una llanterna vella. Es notava que duia molt de temps al bosc, ja que estava molt bruta. Per sort, encara tenia piles i funcionava.

Quan na Clàudia va agafar la llanterna li va pegar rampa a la part de davall la mà. Quan va girar la llanterna per veure què havia estat, va veure que a la part posterior de la llanterna posava una frase en anglès: «*You don't have*

much time left, don't delay», que significa «*Te queda poc temps, no tardis*».

En Gerard i na Clàudia, espantats, varen partir corrents, deixant anar la llanterna.

En Gerard va pensar que podria tornar a obrir el llibre per la pàgina marcada, perquè tornés a sortir el forat negre i així poguessin tornar a la biblioteca.

Quan ho varen intentar va sortir una criatura negra d'uns 3 metres cridant «¡NO SORTIREU DEL BOSC, NENS. ACCEPTAU QUE QUEDAREU AQUÍ PER SEMPRE!». I va aixecar la mà per matar d'una rapinyada els nins. Però justament va començar a sonar una música. Era l'alarma. Tot el que havia passat havia estat un somni.

Quan en Gerard es va aixecar del llit per contar-li-ho tot a na Clàudia, a la tauleta de nit hi havia el mateix llibre de la biblioteca i tenia un *post-it* aferrat que posava «*You don't have much time left, don't delay*».

I conte contat, conte acabat. Qui no s'alci té el cul foradat.

La lloba maldestra i els caçadors

Inès Garau Torres

CEIP s'Auba 6èA



Fa qui sap quants d'anys a les muntanyes del nord i vivia un ramat de llops entre els quals hi havia una lloba petita i blanca, com la neu freda, que era diferent als altres llops i llobes. Era bastant maldestra i tots els llops se'n reien d'ella.

Son pare i sa mare no sabien què fer amb ella. Per això la mare va tenir una idea: la va agafar pel coll i la va deixar fora de la cova. La lloba va començar a caminar i de sobte la va sorprendre una tempesta de neu i, amb la seva mala sort i la seva poca traça, es va fer mal a una pota i es va desplomar al terra.

Unes hores després una caçadora que es nomia Marina la va veure, la va agafar, es va llevar la jaqueta, la va tapar i se la va endur al poble de caçadors.

Quan va arribar a ca seva el seu home, en Manolo, donava el biberó a la seva filla de 9 mesos, que nomia Leila.

Quan en Mateu la va veure va demanar què havia passat. Aleshores na Marina li va contar el que havia passat, però un veí se'n va adonar i va anar a cercar el batle. El batle, en saber-ho, va agafar l'escopeta, la va carregar amb bales i va anar cap la casa de na Marina i en Manolo. D'una coça va obrir la porta i els va pregar que lliurassin la lloba. Però davant això en Manolo també va agafar la seva escopeta i li va apuntar al cap.

El batle els va dir que ja no podien viure en aquella casa. Per això, na Marina va agafar la seva filla i en Manolo va recollir la lloba i les seves coses. Així, abans d'arribar al cim van construir una caseta de fusta i varen fer un llit per a la lloba i també li varen curar la pota.

Uns 9 mesos més tard la lloba dèbil i maldestra ja era adulta i era més forta. I l'amollaren al bosc.

Uns anys després en Manolo va anar a cercar llenya al bosc quan va sentir un soroll i va veure unes orelles blanques com la neu freda. Era la lloba que havia salvat aquell dia na Marina. Va sortir corrent per abraçar-la i na Leila, que ja tenia 5 anys, també la va anar a abraçar. Na Marina va collir cargols, fusta, un martell i unes mantes calentes per fer-li una caseta devora la seva.

Uns dies després passava per allà un caçador del poble i va veure la lloba jugant amb na Leila. El caçador va agafar la nina, va tocar la porta de la casa de na Marina i en Manolo per donar-los na Leila i dir-los que una lloba intentava menjar-se la seva filla i va dir que se'n duria la lloba a la canera.

Na Marina, amb llàgrimes als ulls, va intentar explicar al caçador el que passava, però aquest no els va fer cas. Per això va agafar la lloba, la va fermar i se la va endur.

Na Marina i en Manolo, ben enfadats, van agafar les seves escopetes, van deixar na Leila amb la seva padrina i varen anar a cercar-la.

Quan van arribar el primer que varen fer va ser fer-se passar per un caçador de la canera. Els guardes varen caure en

la trampa. Així doncs, van aconseguir passar i la varen començar a cercar.

Quan la varen haver trobada la varen desfermar i la varen treure per la part de darrere i ningú els va veure sortir de la canera.

Quan van arribar a casa, na Leila estava plorant devora un arbre. Na Marina s'hi va atracar i va veure la padrina morta darrere de l'arbre.

Uns dies després de l'enterrament la lloba ja no estava juganera, estava sempre a la seva caseta i estava més inflada per la panxa. En Manolo es va adonar que estava embarassada.

Uns mesos més tard unes petites criatures dormien devora de la lloba. Tots eren blancs com la neu, menys un que tenia una petita taqueta al coll, però a la lloba li va ser completament igual, ja que era el seu fill i volia que visqués molt bé i fora sofrit el que ella havia patit.

Aquest conte s'ha acabat i si no és mentida és veritat.

Nosaltres i aquell vaixell

Nerea Icardo Loyola

6è A CEIP S'Alzinar

Fa molt de temps un gran nombre de famílies sortiren de les seves coses camí al port per començar una nova vida. Allà esperava un vaixell de vapor enorme.

La meva besàvia, d'uns 16 anys, va emprendre el viatge, i ara comença aquesta història que vos contaré.

Era l'any 1948, al mes de gener, el dia del seu aniversari, que segons ella ningú va recordar, que era un dia especial per celebrar.

Només tenien presses per poder embarcar i arribar a aquell lloc tan llunyà on comentaven que hi havia molta feina i es podia viure millor. Aquell lloc era Argentina.

Ella només observava al seu voltant: hi havia famílies acomiadant-se dels seus éssers estimats i prometent-se que algun dia tornarien a estar junts.

L'únic que portava aquella joveneta era un paquet amb un canvi de roba i una foto familiar apretada al pit i sense imaginar que la seva vida mai tornaria a ser igual, sinó molt millor. Varen ser temps d'una emigració massiva d'espanyols a Argentina; moltes d'aquestes famílies escapaven de la fam, la guerra i la pobresa. La meva besàvia Marta escapava de les tres coses.

Després de dies de viatge per alta mar pareixia que mai arribarien, però per fi varen arribar a les costes de la ciutat Mar del Plata (coneguda com la ciutat feliç).

Moltes persones emocionades varen trepitjar per primera vegada aquella terra que els donaria mils

d'oportunitats. Els treballadors del port, en veure tants de nins i persones majors baixant d'aquelles petites embarcacions, s'apropaven amb aliments calents i mantes per al fred. Tots varen ser amables, afectuosos i solidaris. Volien que se sentissin com a casa i vaja si s'hi varen sentir.

Aquell va ser un dels tants records d'aquella joveneta que mai va oblidar.

P.D. Dedicat a tots aquells que varen deixar la seva pàtria amb nostàlgia.

Els somnis del pensament

Jeison David Oquendo Alonso

6è A CEIP S'ALZINAR



Fa molt de temps, en una ciutat vivia un nin anomenat Eustaqui. Aquell nin tenia dotze anys i somiava coses molt rares que el deixaven pensant tot lo dia.

Ell tan sols volia deslliurar-se dels seus somnis estranys perquè no el deixaven viure, ja que tot lo dia es demanava: «Això pot ser veritat?», «Per què he somiat això?», «Què he de fer al respecte?». I així, tot el dia i cada nit un somni diferent.

Els seus pares no creien el que contava n'Eustaqui.

Un dia va veure un vídeo a YouTube que explicava que si dues o tres persones ajuntaven els caps somiarien el mateix. Ho va provar amb els seus pares i aquell matí varen dur n'Eustaqui al psicòleg. Ell el va escoltar i li va dir que per deixar de tenir aquells somnis havia de resoldre un somni d'aquells. N'Eustaqui desitjava fer-ho, perquè no volia tenir més somnis com aquests.

L'endemà va respondre la primera pregunta: «Això pot ser veritat?». N'Eustaqui va solucionar la pregunta, i totes les altres preguntes. I li va anar bé.

Sempre hem de cercar la solució per als problemes que surten de tant en tant.

El secret del millor jugador

Gerard Cruz Sureda

6è B CEIP S'Alzinar

Fa molt de temps, en un petit poble molt llunyà anomenat Capdesomera, hi vivia un nin baixet, ros i poc intel·ligent anomenat Joan.

Era un dia normal i corrent quan en Joan va decidir anar al bosc de devora ca seva. Aquell nin petit estava passejant pel bosc quan de cop i volta va veure un arbre vell, amb una forma un tant estranya i va decidir atracar-s'hi.

Al principi no va veure res estrany, encara que tenia la sensació que era un arbre distint dels altres, així que el va inspeccionar per dedins i allà va ser quan va descobrir una

porta verda, rovellada i vella. En Joan la va obrir i va quedar de pedra. Era un portal màgic on pareixia que hi havia un món fantàstic.

Aquell nin petit hi va entrar i va descobrir un món ple d'animals voladors, núvols de colors, plantes que es movien, etc.

Encara que tot el que hi havia en aquell món era bonic, en Joan es va fixar en l'arbre més gran, verd, lluminós i bonic que havia vist en la seva vida. S'hi va atracar i va descobrir que era l'arbre dels desitjos.

Al principi en Joan no s'ho creia, però a continuació va demanar ser el millor jugador del món de futbol. I així va ser com es va convertir en el millor jugador del món. En Joan va aconseguir amb només setze anys quatre Champions League, dos mundials, un Golden Boy i vint-i-tres pics el premi al millor jugador del mes.

I conte contat, conte acabat.

L'escola cobrava vida

Emily Angels Murillo Schütt

6è B CEIP S'Alzinar

No fa molt de temps hi havia una escola on tot cobrava vida en el moment que no hi quedava ningú.

L'escola era una escola petita, que estava a un poble tan petit que tothom coneixia tothom.

A l'escola només hi havia quaranta nins i nines. A les dues se n'anaven a casa, i els professors a les tres. En aquell moment les taules, les cadires, els llibres, les portes, les pissarres, les *estanteries*, i els estoigs cobraven vida. Però darrere de tot això hi havia un gran problema:

Quan a la nit venia el de seguretat es tornava boig perquè tot el temps escoltava veus xerrant i cridant.

Cada dia hi havia una persona nova de seguretat.

La directora no entenia què passava i per això va decidir mirar ella mateixa quin era el problema.

Després d'una estona ella també va començar a sentir veus i crits. Va entrar a totes les classes i totes i cada una d'elles estaven plenes d'objectes vius. Va sentir tot el que deien i va decidir xerrar amb els objectes. Va descobrir que se sentien.

La directora va obligar tots els nins i nines a rentar-ho tot i els va advertir dient que el nin o nina que no aturàs de fer aquestes coses acabaria castigat la resta d'any.

Cada nit la directora demanava als objectes com havia anat. maltractats. Li varen contar que els nins i nines els pintaven, els deixaven caure, els tiraven, els maltractaven...

Amb el pas del temps tot va millorar.

Una nit, quan ja no se sentien maltractats, varen deixar de cobrar vida.

I des d'aquell dia no va tornar a passar mai res més.

I conte contat, conte acabat.